

30 diputats unilateralistes

written by Carles Suárez i Graells | 11 de juliol de 2019

Les eleccions autonòmiques són imminents. El govern Torra caurà ben aviat i Esquerra i Convergència es llençaran a la caïnita batalla final. Els partits que del 2015 al 2017 competien en radicalitat, ara competeixen en moderació per les engrunes autonòmiques.

No seran unes eleccions plebiscitàries. Ni uns ni altres acceptaran proclamar la independència en cas de superar el 50%, ni tampoc pretenen transitar de la DUI a la independència real. Han enterrat el mandat del primer d'octubre i no volen crear un nou mandat.

La unitat estratègica hauria de ser entre els que comparteixen el mateix objectiu. I l'objectiu d'independència és diferent de l'objectiu d'autonomisme, estabilitat institucional i permanència indefinida dins d'Espanya.

L'independentisme ha d'evitar que el marc mental de les eleccions sigui la polarització entre ERC i JxCat, per contra ha de dissenyar el seu propi full de ruta, mantenint l'insubornable objectiu d'aconseguir la independència en la generació actual, assumint que Espanya mai acceptarà de forma voluntària el dret a l'autodeterminació, i que la unilateralitat és l'única estratègia possible per exercir-la. La mobilització permanent ha de ser el motor de l'estratègia, però aquesta ha d'anar coordinada amb el front institucional, que ha de liderar la ruptura constitucional.

La CUP té raó quan afirma que avui no es reuneixen les condicions d'exercir la unilateralitat. El poder legislatiu ha renunciat als fets consumats múltiples vegades des del 27-0. Si les pròximes eleccions es polaritzen entre ERC i JxCat, hi ha el perill que la unilateralitat quedi enterrada del front institucional per molts anys.

Urgeix la presència de l'independentisme unilateralista al Parlament, amb capacitat d'impacte real al Parlament i al Govern. Cal recuperar la narrativa dels beneficis materials de la independència i dels perjudicis materials de seguir a Espanya.

Condemnant les limitacions de l'autonomisme, la impossibilitat de canviar l'*statu quo* sota la legalitat espanyola i tornant a reclamar coses tant evidents com oblidades els darrers mesos: que el Parlament de Catalunya és sobirà o que l'amenaça de repressió i 155 no ha de fer que nosaltres mateixos devaluem els principis democràtics. Que la representació política és sagrada i que els drets dels parlamentaris electes s'han de defensar a qualsevol cost. Que Catalunya té dret a l'autodeterminació i els processos d'autodeterminació democràtics es basen en el 50% més u.

Si Espanya no permet una solució democràtica, cal evidenciar i enfrontar-se al caràcter antidemocràtic d'Espanya, no pas renunciar a la solució democràtica.

Tenint en compte la llei electoral, les maquinàries mediàtic-electoral dels partits i els exemples del Front Republicà a les espanyoles, i de Primàries i la CUP a les municipals, seria òptima una aliança electoral de totes les forces unilateralistes, de Carles Riera a Toni Castellà. L'independentisme unilateralista és la força amb més potencial de ruptura a curt termini i bé es mereix superar discrepàncies per maximitzar les possibilitats electorals.

Alternativament, es pot fer una pinça amb dues forces unilateralistes: una força d'esquerres amb la CUP i Fachín ocupant l'espai abandonat pel centrisme d'ERC i la llei Aragonès, i paral·lelament una reedició de les Primàries en l'àmbit autonòmic enfocada a la denúncia de la deriva autonomista dels partits. Només repetint els resultats de Graupera a Barcelona ja s'entraria al Parlament.

Sigui quina sigui la fórmula electoral, hi ha potencial per obtenir 30 diputats unilateralistes i aconseguir o bé forçar el retorn a la unilateralitat dels partits o bé, si de les eleccions en sorgeix un govern autonomista-unionista, passar a l'oposició i combinar la crítica amb la preparació pel pròxim embat amb l'Estat des de les institucions.

Un nou llibre blanc, extreure les lliçons del 2017, aquest cop basat en l'escenari d'hostilitat de l'Estat, enfocat a tornar a crear un nou mandat democràtic per la independència i, aquest cop, amb una estratègia de com executar-lo, mantenint una mobilització permanent que impacti l'economia i aconseguint una intervenció internacional que mitigui la repressió espanyola i permeti la solució democràtica.

Amb 30 diputats unilateralistes tornar-ho a fer serà més fàcil.